

Tma konečně zestárla a má šediny. Kryšpín si však není tak úplně jist, jestli má být rád. Zatím ho nenašli, ovšem ve dne to budou mít snazší. A až ho najdou, co bude dál? Radši na to nechce myslet. Každé setkání pro něj teď bude... Kryšpín pracně hledá slovo... až ho s ostychem nalézá... ponižující.

Zase bude muset soustředěně koukat lidem na rty a odezírat. A když budou mluvit moc rychle, neporozumí.

Škoda že nejsem had. Nebo ryba, napadne Kryšpína a vzpomene si, jak s baminkou jeden čas chodili skoro každý týden do zoo.

Baminka vždycky chtěla k opicím a medvědům, taky u lachtanů a tučňáků se pokaždé nasmála. Jenže Kryšpína zajímali hlavně hadi a ryby. Z úplně jednoduchého důvodu.

„Chtěl bych být had, bami,“ oznámil jednou doma.

„Propánajána, jen to ne!“ zhrozila se naoko baminka, ale pak jí to nedalo. „A proč bys chtěl být had? To mi teda vysvětli.“

„Protože hadi neslyší zvuky jako já. Jenže jim to vůbec nevadí. Nevnímají tóny, ale vibrace.“

„Myslíš otřesy?“

„Přesně. Had neslyší naše kroky, ale pozná, když se chvěje zem pod našima nohama.“

„Vážně?“ zaujalo to baminku. „Dobře že to vím. Až zase půjdeme na houby, budu dupat jako slonice, aby hadi věděli, že jdu, a včas utekli.“

„Ty jsi legrační, bami,“ smál se Kryšpín. „Ty chceš, aby před tebou hadi utekli jenom proto, abys před nimi nemusela utíkat ty, vid’?“

„Když já se hadů nějak bojím, Kryšo,“ přiznala baminka popravdě.

„A co ryby? Ryby máš ráda?“

„No, kapra si o Vánocích dám.“

„Vždyť víš, jak to myslím,“ zlobil se Kryšpín.

„Jasně že vím. Ryby mi nevadí.“

„Fakt? Ryby totiž vnímají zvuk podobně jako hadi. Taky vibracema. Jenže ve vodě.“

„Teda... to jsou věci,“ vrtěla baminka hlavou.

„Vid’! A bami?“

„Ano?“

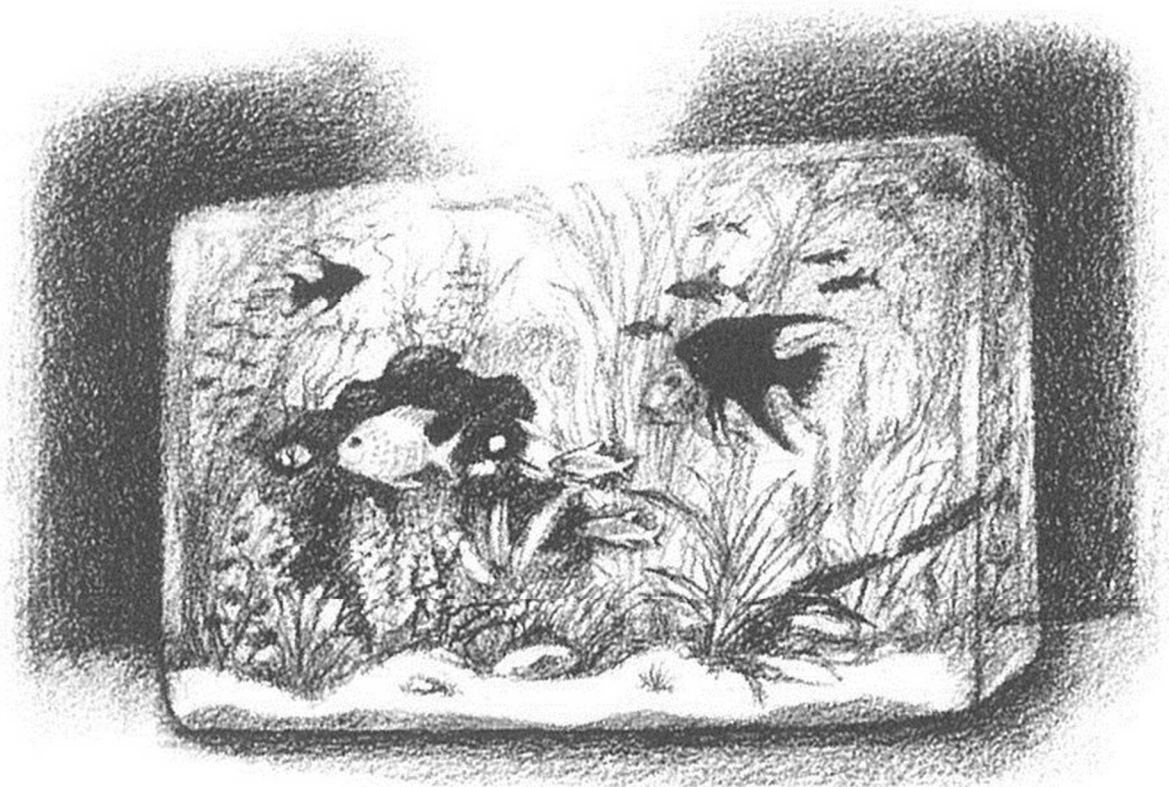
„Co kdybysme si domů pořídili malý akvářko?“ zaškemral Kryšpín.

„Akvárium s rybičkama?“

„No. Já bych je pozoroval, jak spolu mluvěj, víš.“

„Tak uvidíme,“ vzdychla babička. „Až jaké bude vysvětlení.“

Kryšpín nato v encyklopedii o zvířatech a na internetu neustále studoval, jak to s těmi vibracemi u hadů a ryb vlastně je. Jako by slyšeli celým tělem, napadlo ho tenkrát a od té doby se nejednou zkoušel vžít do jejich podoby. Jenže brzy zjistil, že k dokonalosti vnímání ryb a hadů má bohužel daleko. A o akvárium už pak neloudil.

Zato teď se bude doprošovat, aby všichni, kdo na něj promluví, vyslovovali pomalu a zřetelně. Aby svá slova zopakovali, když to bude nutné. Nebo řekli jinak, aby pochopil. Ale on není nechápavý. Jen mu ti tři dementi vzali sluch. Jako už jednou. V létě na koupališti...

„Hele, Špína jde!“ zaslechl tenkrát za sebou výkřik a vzápětí hluk hromadného smíchu – výsměchu.

Ani se nemusel otáčet, aby věděl, že je to Denis.

„Jdeš se vykoupat, Špindíro? Tak to abysme šli domů, protože až vlezeš do bazénu, bude voda rázem kontaminovaná.“

Nová salva smíchu.

Dělal, že je neslyší, a pokračoval k šatnám. Pronajme si skříňku, kam si uloží věci. Oblečení, mobil, peněženku, klíče, a hlavně brouky pečlivě schované do krabičky. Brouci se v žádném případě nesmí namočit. Ani navlhnout. To je první příkazání Kryšpínova soukromého desatera. Teprve na druhém místě jsou záložní baterky a pak i další věci. Ale voda, voda k broukům prostě nesmí.

Zrovna přecházel po travnaté cestičce pár kroků od bazénu, když ho popadly něčí ruce. Marián, Srpen, Denis.

„Co je?“ vyjekl a snažil se klukům vykrotit.

„Co by? Dáme hobla?“ říčel Srpen rozjívěně.

Zbývající dva už ho povalili a na zemi ho pevně uchopili kolem zápěstí a kotníků.

„Kluci, neblbněte! Prosím vás. Musím si nejdřív vyndat brouky... teda sluchadla!“

„Hele, on nás prosí,“ šklebil se Srpen.

„Nepros,“ pronesl Marián potměšile. „Nejvyšší čas naučit ty tvý brouky plavat.“

„To nejde! To nesmíte!“

„Ale smíme,“ pořvával Denis. „Třeba budou brouci rádi. Určitě ještě nikdy nezkoušeli, jaký to je, poslouchat zvuky pod vodou. Takový to bubláni a šplouchání a cákání, víš?“

„Dost řečí!“ zavelel Marián. „Na tři ho pustíme.“

Kryšpín ještě zadoufal, že na tři ho opravdu pustí. Byl by rád i za to, kdyby ho nechali spadnout na betonový okraj bazénu. Jen do vody ne, proboha! Jenže to bylo zoufale marné přání.

Divoce a za hurónského smíchu přihlížejících ho rozhoupali.

„Jedna!“

„Dva!“

„Tři!“

Kdyby měl volné ruce, třeba by ještě stačil brouky z uší vyrvat a odhodit stranou. Aspoň jednoho. Ale kluci ho drželi pevně. Do té doby, dokud ho nepustili nad hladinou.

Tak to je konec, pomyslel si, když se jeho tělo dotklo vody. Je po broucích.

Vlastně se mu nejdřív ani nechtělo vynořovat. Jen pud sebezáchovy a reflex toužící po nádechu ho donutil vyplavat nad hladinu. V uších mu malou chvíli brnělo, jak zkratované přístroje dodělávaly, a pak se kolem rozlilo ticho. Brouci umřeli.

Ranním šerem, které už spěje k svítání, problesknou světla dvou terénních vozidel. Zdolávají klikatou silničku a za okamžik zastavují před chatou.

„No, chvála bohu!“

„Přijeli záchranáři a psovod!“

„Konečně!“

„Kde jste byli tak dlouho, chlapi?“

Řidič prvního auta rozmrzele mávne rukou. Škoda řečí. Muž v maskáčích a vysokých kožených botách vyseďá z místa spolujezdce, otvírá zadní dveře a nepatrným

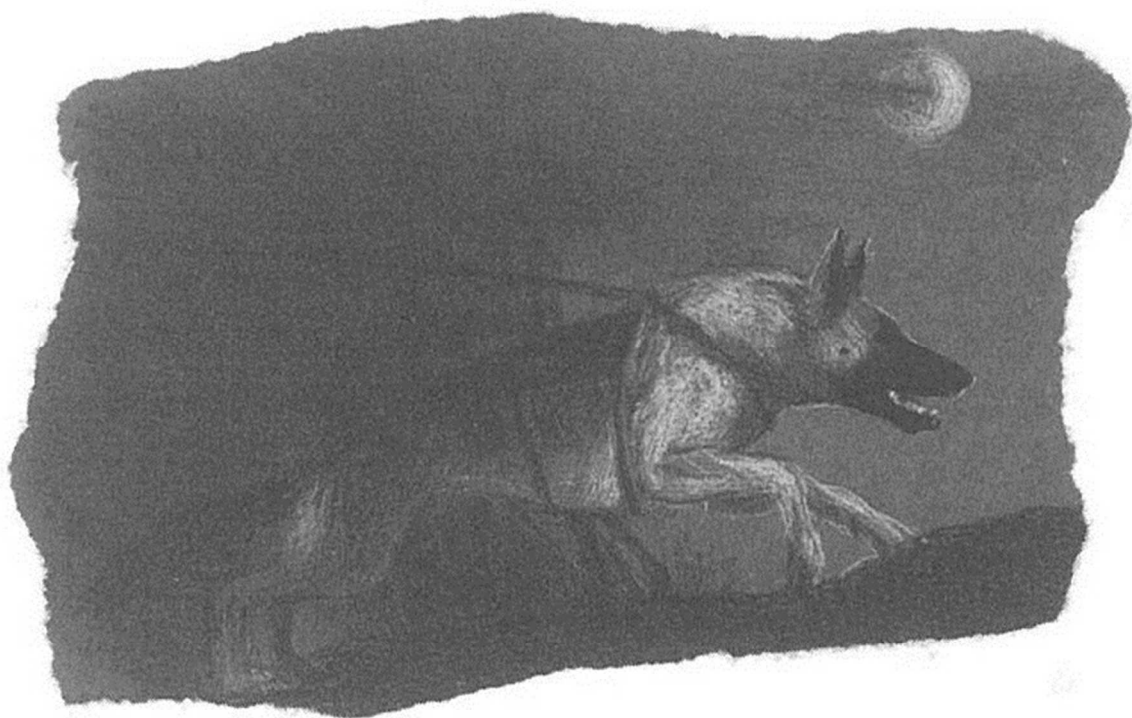
pohybem ruky dává znamení německému ovčákovi, aby taky vystoupil.

„Dejte nám pár minut,“ poprosí muž, nalévá psovi do misky vodu a nechává ho proběhnout. „Pachovou konzervu máte?“ obrátí se mezitím na Bárta.

„Valtře,“ poprosí velitel kolegu.

Ten rychle odbíhá a vmžiku je zpátky s pevně zavázaným igelitovým pytlím obsahujícím Kryšpínovo pyžamo a použité ponožky.

Psovod, jmenuje se Slávek, spokojeně přikývne. Přivolá psa, nasadí mu stopovací postroj se šňůrou a před čumákem mu rozváže pytel s Kryšpínovými věcmi.

„Čichej!“ ozve se důrazný povel vyslovený klidným mírným hlasem.

Pes zaboří čenich do věcí v pytli. Po chvíli psovod pytel psovi odebere a v krátkém sledu vysloví další dva pokyny:

„Hledej! Stopa!“

Pes se okamžitě dá do pohybu. Chvíli to vypadá, že jen tak zmateně pobíhá na prostranství před chatou a na okraji louky, kde kluci včera hráli fotbal. Ale pak zřejmě nalézá čerstvější stopu, po které se pouští od chaty pryč. Psovod ho celou dobu drží na šňůře a opakovaně psa povzbuzuje.

„Hledej! Stopa!“

„Tak za nimi, chlapi,“ zavelí nadpraporčík Bárta a sám si utáhne opasek u kalhot, aby mu při pochodu nepadaly.

Teď už nemá cenu trčet v chatě, teď je třeba důvěřovat psovi, najít kluka a bezpečně ho dopravit zpátky. Nebo do nemocnice, napadá Bárta, ale vzápětí si tuhle myšlenku zakáže. Kryšpín musí být v pořádku. Zdá se, že už si zásluhou těch syčáků užil dost.

„Nespustíte z nich oči,“ nakázal velitel zásahu Hance, než vyrazil. „Jsou důvodně podezřelí z několika trestných činů.“

„Cože?“ zalapal Denis po dechu.

„Omezování osobní svobody. Zcizení a znehodnocení předmětu, jehož hodnota dosahuje několik desítek tisíc korun.“

„Tolik?“ vyjekl Srpen.

„A pokus o ublížení na zdraví z důvodu... naprosté blbosti,“ dodal nadpraporčík Bárta znechuceně.

„Tak to je v p...“

„Opovaž se být vulgární!“ okřikla ho Hanka a oči jí sršely hněvem.

„No, hošánkové,“ změřil si je Bárta naposled přísným pohledem, ztvrdlé rysy signalizovaly nekompromisnost. „Každopádně budou na policii předvolaní vaši rodiče, sepíšeme

protokol a dál se uvidí. Rodiče budou muset škodu, kterou jste způsobili, v plné výši uhradit. Ale ani vy z toho bez trestu nevyjdete. Budete vyšetřeni psychologem, který navrhne další řešení. Pokud byste své chování nezměnili, mohli byste být nakonec umístěni do diagnostického ústavu.“

„To... to jako myslíte pašťák?“ zablekotal Marián.

„Přesně to myslím,“ ujistil ho Bárta. „Každý čin totiž má svůj následek.“

Kryšpín zamyšleně kráčí rozednívajícím se lesem. Nepředstavuje si teď žádné zvuky. Nenamlouvá si, že slyší praskot větviček a přesýpání jehličí pod nohama. Neslyší zpěv probouzejících se ptáků. Všechno kolem něj mlčí, protože Kryšpín soustředěně poslouchá jen svůj vlastní hlas. Nebo čí?

Děláš dobře, že utíkáš? Neměl by ses vrátit... nějak... někam... prostě na začátek.

V tu chvíli se Kryšpín zastaví, otočí a zamyšleně dumá, jestli by zpátky k chatě vůbec trefil. Třeba ještě ani nezjistili, že tam není, že nespí v posteli jako ostatní.

Možná bys to měl zkusit, domlouvá v duchu sám sobě. Zajít za učitelem, nebo možná radši za Hankou, a všechno jim popravdě říct. Od a do zet. A pak se nechat klukama zase seřezat. Co víc se může ještě stát? Brouky před nimi neuchránil. Tak ať teď viděj, že víc už mu ublížit nemůžou.

Nemůžou? Vždyť už to udělali podruhé! Proč by nemohli potřetí?

Kryšpín se popadne za spánky a znovu vidí ten umáčený cár papíru, který mu Denis se Srpnem tenkrát strčili před oči, když se konečně vyhrabal z bazénu.

ŘEKNEŠ, ŽES TAM SPAD SÁM. JINAK NEUTOPÍME JEN BROUKY, ALE I TEBE!

To byla chvíle, kdy opravdu brečel. Ponížením, že se ani nepokoušejí s ním mluvit. Že mu to napsali. Nezadržitelně tenkrát brečel, ale jen očima. A protože právě vylezl z bazénu, naštěstí to na něm nepoznali. Z chlorované vody bývají oči zarudlé.

Vidíš? Nebylo právě tohle tvoje malé vítězství? A mohou být další, když se těm parchantům postavíš.

Marián se pak snažil papír spálit, ale nešlo mu to. Stejně možná jenom machroval, aby holky viděly, že u sebe má cigarety a zapalovač. V duchu se mu Kryšpín tenkrát smál. Jenom v duchu. Na víc si netroufl.

Jako zpráskaný pes pak doma bamince s kvílivým pláčem líčil, že na koupališti běžel moc blízko bazénu, o něco zakopl a spadl do vody. V oblečení, s mobilem v kapse a s broukama v uších.

Baminka tenkrát plakala s ním. Měla strach, jak to bude s Kryšpínem dál. Brouky už měl pár let, takže mu pan doktor Langer napsal poukaz na nové, mnohem, mnohem lepší. Ale baminka tehdy musela vybrat z účtu většinu úspor, aby byla schopná za brouky složit doplatek, protože od zdravotní pojišťovny na ně dostali jen část peněz.